

FYLKESMANNEN I NORD-TRØNDELAG
Landbruksavdelingen

Saksbehandler: Alf Einar Fornes

Deres ref.: 200501130-/IAA Vår dato: 29.09.2005
Vår ref.: 2005/4144 Arkivnr: 422.0

Landbruks- og matdepartementet
Postboks 8007
0030 Oslo

Landbruks- og matdep.	
Saksnr.: 2005/1130-17	Doknr.:
Mottatt: - 3 OKT 2005 ASR/SUR	
Saksben.: IAA	Ark.: 41
Kopi:	Avskr.:

Sak 20/05 - Uttalelse til forslag til diverse endringer i jordloven mv - høring

Fylkeslandbruksstyret behandlet forslag til diverse endringer i jordlova m.v. i møte 28.09.05 og fattet følgende vedtak:

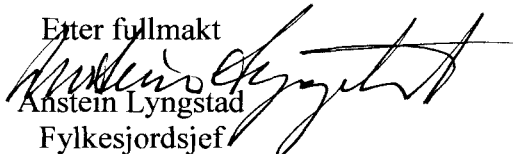
”Fylkeslandbruksstyret viser til landbruksdirektørens vurderinger og slutter seg i hovedsak til disse. Fylkeslandbruksstyret tilrår således at jordlovens § 12 fortsatt skal gjelde ved fradeling av eiendommens utmarksarealer. Unntak gjelder for den situasjon at utmarka selges som tilleggsareal i rasjonaliseringsøyemed, eller det gjelder fradeling avenkelttomter ikke større enn 2 da alt. 5 da.

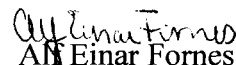
Fylkeslandbruksstyret tilrår også at fradeling av bygninger i eller i tilknytning til eiendommens driftssenter skal betinge delingssamtykke etter jordloven, jfr. departementets forslag til nytt femte ledd i § 12.

Fradeling av bygninger som ligger på areal som er ervervet som tilleggsjord bør kunne fradeles uten samtykke etter jordlovens § 12.

For øvrig har ikke fylkeslandbruksstyret noen merknader til høringsnotatet”.

Vi viser til vedlagte utskrift av møtebok i sak 20/05.

Etter fullmakt

Anstein Lyngstad
Fylkesjordsjef

Alf Einar Fornes

Kopi:

Saksbehandlers telefon 74 16 82 13

MØTEBOK

FYLKESLANDBRUKSSTYRET I N--TRØNDELAG i Nord-Trøndelag.

Møtedato: 28/09/2005

Sakslistenr: 20

Saksnummer: 170205 10011 AFS

Saksnr. arkiv: 4144

Tidligere behandling:

Eiendom:

Kommune	Gnr	Bnr	Fnr	Snr	ID Andel	Eiendomsnavn
STEINKJER						

PARTER

Hjelpesaker:

Saksutredning:

FYLKESLANDBRUKSSTYRETS BEHANDLING I MØTE 28.09.05:

Saksbeh: Alf E Fornes

Trykte vedlegg:

1.Skriv dat. 30.06.05 fra KLM til høringsinstansene.

Utrykte vedlegg:

Høringsnotat Endringer i jordlova m.v.

SAKSFRAMLEGG:

Fra Landbruks- og Matdepartementet har fylkeslandbruksstyret mottatt Høringsnotat vedr. endringer i jordloven m.v. Bakgrunnen for høringsnotatet er mellom annet et ønske om forenkling samt at det er lagt vekt på at det er nødvendig å konsentrere offentlig innsats om virkemiddel som har potensiale for å sikre bosetting, næringsvirksomhet, innovasjon og livskvalitet i distriktene.

Forslaget til endringer i jordloven går blant annet ut på følgende:

- 1.- at det generelle delingsforbudet mot å dele en landbrukseiendom blir opphevet, samtidig som det blir fastsatt regler om å søke delingssamtykke der det er behov for offentlig kontroll med delingen, for eksempel ved fradeling av dyrka jord.
- 2.- at eieren må søke samtykke til deling eller fradeling av dyrka jord med mindre det er gitt samtykke til omdisponering etter jordl. § 9 , eller der fradelingen gjelder jord som skal selges som tilleggsjord til et annet bruk i drift.
- 3.- at tinglysingskontrollen ved fradeling blir opphevet, og at kontroll av om delingen er omfattet av plikt til å søke samtykke etter jordloven skal gjennomføres i 6.- forbindelse med kommunen sin saksbehandling av sak om deling og oppmåling etter bestemmelsene i pbl. og ny lov om eiendomsregistrering.
- 4.- å avvike ordningen med frivillig statlig kjøp for å sikre tilleggsjord (jordl. § 6)
- 5.- å oppheve oreigningsadgangen (ekspropriasjonsadgangen etter dagens § 13) for å sikre tilleggsjord eller retter i forbindelse med vannhevd av jord.

Departementet vurderer også:

- 6.- om det bør gjøres unntak fra delingsfriheten dersom fradelingen gjelder bygninger som ligger i eller nær tunet på eiendommen.
- 7.-om kommunene bør få mulighet til å fastsette lokal forskrift med utvidet plikt til å søke samtykke til deling ut fra lokale forhold og prioriteringer eller om det bør innarbeides endringer i bestemmelsene i plb. slik at kommunene kan fastsette bestemmelser i arealplan.
- 8.- å oppheve oreigningsadgangen i forbindelse med husmanns- og bygselbruk, jfr. lovens §14.

Det foreligger også forslag om å synliggjøre i jordlovens § 18 hvilke reaksjoner forvaltningen har adgang til å nytte ovenfor tilskuddsmottaker som bryter tilskudsreglene, og at omsetningsleddene har en rolle i tilskuddsforvaltningen. Forslaget er ikke ment å endre realitetene i gjeldende rett.

Det foreslås oppheving av lover som har vært uaktuelle på grunn av samfunnsutviklingen eller som har mistet sin reelle funksjon av andre årsaker, se vedlegg.

Som ytterligere begrunnelse for foreliggende høringsnotat og forslag til endring av jordloven anføres likeså:

” I St.prp. nr.1 (2004-2005) er det lagt vekt på at eideoms politikken må vera fleksibel, og at politikken skal støtta opp om ei utvikling mot større eigedomar som grunnlag for auka og meir effektiv landbruks- og tjenesteproduksjon. Politikken skal mellom anna leggja til rette for dei som ønskjer å bu på eit gardsbruk, men som ikkje hentar inntekta si frå tradisjonelt landbruk. Innbyggjarane må givast større fridom til å velje korleis dei vil bu i distrikta. Samtidig skal politikken ta vare på dyrka og dyrkbar jord, ta vare på kulturlandskapet og unngå driftsmessig uheldige løysingar.”

Videre anføres:

”Delingsforbudet byggjer på ei haldning der det ikkje er eigaren, men samfunnet som er nærast til å ta stilling til kva som vil vera den samfunnsmessig mest tenlege framtidige bruken av eigedomen. I dag er det nok større semje om at dette spørsmålet ofte er så komplekst at det med mindre samfunnet har lagt konkrete planar for bruken og eigaren sin bruk er i strid med

dei (til dømes i strid med vedtekne arealplanar), bør det vera eigaren sjølv som har fridom til å fatte slike avgjerder.

Delingsføresegna kan leggja unødige band på eigaren sine moglegheiter for å utvide eller etablere alternativ næringsutvikling på landbrukseigedomen. Eit mål for endring av føresegna er difor å ta bort det som vert oppfatta som unødvendige band.

Når føresegna om deling skal endrast, er det dessuten viktig å leggje til rette for ei forenkling av reglane slik at både eigarar og offentlige styresmakter kan få frigjort ressursar.

Departementet legg til grunn at ei oppheving av delingsforbodet kan leggje til rette for endringar i eigar- og bruksforhold som i større grad enn i dag vil vera i samsvar med gjeldande landbrukspolitik. Ei oppheving kan føre til at fleire får tilgang til å kjøpe tilleggsjord, noko som styrer utviklinga i retning av større landbrukseiningar. For bønder som vil satse på annan verksemd gir oppheving av delingsforbodet ein moglegheit til å realisera kapitalverdiar, noko som igjen kan gi grunnlag for auka satsing på næringsutvikling. For dei som ønskjer å busette seg i distrikta, kan oppheving leggja til rette for større tilgang på eigedom til slik bruk. Ei slik endring vil dessutan binde opp færre ressursar i offentleg behandling på kommunenivå av søknader om dispensasjon.”

Oppheving av det generelle delingsforbudet i *jordl. § 12 vil innebære følgende:*

- 1.- Det vil **ikke** være nødvendig med delingssamtykke etter jordloven ved deling og frasalg av utmark.
- 2.- Det vil **ikke** være nødvendig med delingssamtykke etter jordloven ved fradeling av gårdstunet, dersom eiendommens jordbruksarealer selges som tilleggsjord.
- 3.- Det vil **ikke** være nødvendig med delingssamtykke etter jordloven for retter som ligg til fast eiendom eller parter som ligg i sameie.
- 4.- Det vil **ikke** være nødvendig med delingssamtykke etter jordloven dersom det er gitt omdisponeringsamtykke etter lovens § 9.

Det vil fortsatt være nødvendig med delingssamtykke, etter jordlovens § 12, vedr. deling/fradeling av dyrka jord. Det samme gjelder avtale om jordleie, forpaktning eller annen bruksrett (for eksempel feste av tomtegrunn) for lengre tid enn 10 år. Likeså dersom eier ønsker å beholde noe dyrka jord rund bygningsmassen ved salg av eiendommens øvrige areal som tilleggsjord. Likeså vil det være nødvendig med delingssamtykke for bygninger som ligger i eller nært inntil gårdens driftssenter. Det samme vil gjelde for bygninger som ligger på areal som er ervervet som tilleggsjord og bygningen(e) er påregnelig å ville bli brukt i forbindelse med drift av eiendommen.

Fylkeslandbruksstyret vil være klageinstans på kommunale vedtak.

Nærmere om de øvrige endringsforslag:

I utkast til **ny § 13** foreslås at kommunen, etter søknad, og med godkjenning av departementet kan innføre ”lokale regler om deling” for hele eller deler av kommunen. Ved kommunens behandling av søknad om deling etter lokal forskrift kan kommunen bare legge vekt på de hensyn som ble lagt til grunn for innføring av de lokale forskriftene.

Ny § 14 omhandler regler som gjelder eiendom som består av flere gnr. og bnr. (registernemninger). Begrepet ”registernemningar” skal forstås på samme måte som dagens § 12. Det er etter forslaget nok at de forskjellige gnr. og bnr. er på samme eierhånd. Foreslås at det ikke lenger skal være noe krav om at de skal regnes som en driftsenhet.

Dagens § 6 foreslås endret slik at det ikke lenger skal være noen naturlig oppgave for staten å ha noen rolle i kjøp og formidling av eiendommer for å bidra til bedre bruksstrukturen i landbruket. Slike transaksjoner anføres i alle fall bare å ha marginal betydning på landsbasis. Tilsvarende gjelder for ekspropriasjon av tilleggsjord. Bruksrasjonalisering bør, etter hva som anføres i høringsnotatet, skje gjennom forhandlinger mellom eier og interessent uten staten sin direkte medvirkning.

Oreigningshjemmelen (ekspropriasjonshjemmelen) i dagens § 13 foreslås opphevet. Som begrunnelse vises til at det ikke er gode nok grunner til å opprettholde dagens ekspropriasjonsordning som innebærer at departementet (fylkeslandbruksstyret) kan oreigne areal for å selge det videre til den som har søkt om oreigning som tilleggsjord. Det som er oppnådd i form av endret bruksstruktur ved bruk av oreigningsretten er svært lite, samtidig som oreigning av mange blir sett på som et unødig inngripende og til dels urimelig virkemiddel. Det vises også til at sakene krever mye arbeid og at tilleggsjorda blir relativt kostbar.

Likewise foreslås at oreigningsadgangen som følger av jordl. § 8,5. ledd for jord som blir vannhevd, og hvor eier ikke følger pålegg fra jordlovmyndighet, blir opphevet. Som begrunnelse vises blant annet til at en har grunn til å tro at det blir gitt råd og veiledning med sikte på å få til frivillige ordninger og at denne gir tilfredsstillende resultat i de områder der det er viktig å holde den fulldyrka jorda i hevd.

Avløsning av bruksretten etter lovens § 16 foreslås opphevet. Etter gjeldende bestemmelse i § 16 avgjør fylkeslandbruksstyret søknader om avløsning av bruksretter og ekspropriasjon. Det har ikke vært behandlet saker av fylkeslandbruksstyret etter denne bestemmelse siden ny jordlov ble vedtatt. Det vises til at det finnes en privatrettslig lov som mellom annet regulerer avløsning av bruksretter; ”Lov um særlege råderettar over framand eigedom ” av 29.11.68 (servituttløven). Videre anføres at det ikke vurderes som en naturlig oppgave for staten å gi avløsning, etablering eller endring av bruksretter, servitutter og andre retter til, i eller over fast eiendom. Det vurderes ikke å være behov for ytterligere ordninger enn de som følger av servituttløven.

Oreigning av husmanns-, bygsel – og leilendingsbruk – jordl. § 14 foreslås også opphevet. Etter dagens regel kan en uten hensynet til lovens formål oreigne husmanns- bygsel- og leilendingsbruk for fordel for leigaren, barna eller barnebarna hans m.v. Et vilkår for oreigning er at søkeren vil drive bruket som landbruk og vil bo der og at inngrepet ”utan tvil er meir til gagn enn skade.” Det er fylkeslandbruksstyret som avgjør søknader om ekspropriasjon etter § 14.

Av høringsnotatet framgår at husmannsbestemmelsen bygger på sosiale hensyn. Den skulle være med på å rette opp det som mange oppfatter som en sosial urett. Etter departementets vurdering er de sosiale hensyn ikke like sterke i dag som tidligere slik at det er grunnlag for å opprettholde bestemmelsen. Tallet på husmanns- bygsel eller leilendingsbruk anføres å være uklart, men antas ikke å være stort. Det foreslås at det er rimelig å gi rettshaverne etter gjeldende jordl. § 14 en frist for å søke om oreigning (ekspropriasjon), men at denne fristen ut

fra hensynet til grunneierne ikke bør være for lang. Departementet foreslår en søknadsfrist på ett år.

Tilskuddsbestemmelsen i lovens § 18 foreslås endret slik at rettene til både produsentene og omsetningsleddene og plikter knyttet til utbetaling blir forankret på en tydeligere måte i lovteksten enn i dag, selv om lovhjemmel formelt sett ikke er påkrevet.

Oppheving av ulike lover:

Avslutningsvis foreslår departementet oppheving av seks lover:

1. Lov 22. juni 1934 nr.5 om midlertidig innførselforbud m.v.
2. Lov 31. mai 1935 nr.5 om adgangen til å utferdige forbud mot omsetning av ustemplet kjøtt og skinn av tamrein.
3. Lov 16. juni 1939 nr.10 om regulering av tilvirkning og omsetning av potetmjøl m.m.
4. Lov 13. desember 1946 nr.23 om omsetning av pelsdyrskinn.
5. Lov 31.mai 1974 nr.20 om importavgift og råvareprisutjevning ved eksport(eksportrestitusjon) for produkter framstilt ved bearbeidelse av jordbruksråvarer.
6. Lov 22. desember 1999 nr.103 om opphevelse av lov 5. februar 1965 nr.2 om Statens Landbruksbank m.m. (Overføring av Landbruksbankens oppgaver til Statens nærings- og distriktsutviklingsfond).

Begrunnelsen for oppheving av nevnte lover er et generelt forvaltningsmessig ønske om opprydding i gjeldende lovverk. Forslaget innebærer oppheving av lover som har vært uaktuelle på grunn av samfunnsutviklingen eller fordi de har mistet sin reelle funksjon av andre årsaker.

LANDBRUKSDIREKTØRENS VURDERING:

Landbruksdirektøren er i utgangspunktet positiv til lovendringer som innebærer en forenkling samt oppheving av bestemmelser som ut fra samfunnsutviklingen eller av andre årsaker ikke lenger har noen funksjon. Oppheving av lovbestemmelser som ikke lenger har noen reell betydning eller som gjennom praktisering ikke gir en effekt ut fra de hensyn som lå til grunn ved dens vedtakelse bør etter landbruksdirektørens vurdering oppheves. Det samme gjelder bestemmelser som i beskjedne grad bidrar til å nå vedtatte landbrukspolitiske mål sett i forhold til det arbeidsomfang/den ressursbruk slike saker normalt innebærer.

Til de enkelte endringsforslag som foreslås i foreliggende høringsnota finner landbruksdirektøren å ville anføre følgende:

Jordl. §6:

Landbruksdirektøren har ingen spesielle merknader til foreliggende forslag til endring av loven på dette punkt. En er enig i at fylkeslandbruksstyrets frivillige kjøp av landbrukseieendommer, med formål å videreselge disse i rasjonaliseringssammenheng bør opphøre. Bruksrasjonalisering bør kunne skje gjennom direkte forhandlinger mellom eier og interessent.

Jordl. § 12:

Etter landbruksdirektørens vurdering er dette den mest sentrale bestemmelse i loven og som jordlovmyndighetene på kommunalt og fylkesnivå normalt mest er i befatning med. Det er denne bestemmelse i jordloven som i all hovedsak har vært styrende for å ivareta hensynet til å etablere rasjonelle robuste driftsenheter. Det er også denne bestemmelse som har ivaretatt hensynet til å sikre at ressursgrunnlaget på landbrukseiendommen ikke har blitt redusert ved fradelinger (avslagsprosenten på delingsøknader har imidlertid bare vært på ca.8-12% i perioden 2001-2003). Delingsbestemmelsen i jordloven har vært og er den sentrale bestemmelse for å sikre et levedyktig landbruk, og mangfoldet av muligheter til alternativ næringsutvikling med utgangspunktet i brukets ressurser. Dette prinsipp kan en i en viss grad å fravikes gjennom foreliggende lovforslag hvor det blant annet ikke vil være nødvendig med delingssamtykke etter lovens § 12 ved deling og frasalg av utmark. Dvs. at det vil tilligge eier selv å avgjøre hva som er det beste for hans del. Forslaget innebærer at eier (med forbehold om plan- og bygningsmyndighetenes samtykke) vil kunne fradele og selge sin utmark og evt. rettigheter tilhørende denne når han selv ønsker det, til hvem han vil etc. Det som kan forhindre en slikt ønske fra eier vil være at erverver måtte bli nektet konsesjon, dersom ervervet vil være konsesjonspliktig. Dersom ervervet er konsesjonsfritt etter dagens konsesjonsbestemmelser vil en ikke ha noen slik styring. Det vil si at en vil kunne få eierforhold i utmarken som på mange måter må vurderes som uheldig og hvor eierne vil kunne være bosatt forskjellige plasser i landet m.v. Dette vurderes å ville vanskeliggjøre en felles utnyttning/forvaltning av utmarksressursene, når eierne er bosatt forskjellige steder. Skog og utmark er på mange eiendommer en viktig del av ressursgrunnlaget og bør ikke fraselges eller oppsplittes er eget ønske fra eier(e) uten jordlovmyndighetenes samtykke.

På den annen side synes det klart at deling/fradeling av utmark vil kunne frigjøre kapital for eier, og som kan reinvesteres i eiendommen for øvrig og på den måte redusere behovet for nødvendig lånekapital ved større investeringer. En finner også å ville minne om at gårdeier til enhver tid foretar disposisjoner som har betydning for vedkommende eiendoms økonomi/avkastning, uten at dette betinger noen forvaltningsmessig godkjenning. Blant annet vil eier kunne beslutte salg av gårdens melkekvote, og som ofte har svært stor betydning for eiendommens framtidige avkastning og mulige driftsform. Bruk av utmarken til annet enn LNF-formål vil imidlertid fortsatt styres gjennom plan- og bygningsloven.

Erfaringsmessig synes det klart at dagens generelle delingsforbud i liten grad er til hinder for alternativ næringsutvikling på eiendommen. Dvs. at når eier framlegger gode planer for alternativ næringsutvikling (Landbruk Pluss m.v.) er normalt ikke jordloven noe hinder, dette gjelder uavhengig av om arealet er jordbruksareal eller skog/utmark. Det kan således stilles spørsmål ved om behovet for delingssamtykke, etter jordloven i slike saker .

Landbruksdirektøren mener imidlertid at fradeling av eiendommens utmark bare bør kunne skje når utmarka selges som tilleggsareal i rasjonaliseringsøyemed. Dvs. at dersom eier ønsker å avhende eiendommens utmarksarealer til eier(e) av nabobruk bør delingssamtykke, etter jordloven, for denne situasjonen være unødvendig. Dette gjelder også for den situasjon at eier fortsatt måtte ønske å beholde gårdens innmark/jordbruksarealer i forbindelse med salg av utmarka som tilleggsareal.

Fradeling av eiendommens utmark eller oppsplitting i denne, for eksempel i forbindelse med et arveoppgjør, bør fortsatt være betinget av delingssamtykke etter jordlovens bestemmelser.

Fradeling av enkelttomter i utmark bør etter landbruksdirektørens vurdering kunne skje uten jordlovsmessig behandling. Praksis viser at i hovedsak blir delingsøknader ikke avslått med

hjemmel i jordloven i slike saker. Delingsnektelse i slike saker er som oftest hjemlet i plan- og bygningslovens bestemmelser ved at det ikke blir innrømmet dispensasjon etter lovens § 7. Landbruksdirektøren mener derfor at slik deling kan skje uten jordlovsmessig behandling. Alternativt bør en begrense delingsfriheten til tomter ikke over 2 da, alt. 5 da. Fradeling av tomter større 2 da, evt. 5 da gjøres da betinget av delingssamtykke etter jordlovens § 12. Dette for å sikre at en ikke splitter opp utmarka i "store" enkelttomter/parseller, som ikke vil være forenlig med den nasjonale landbrukspolitikken.

Landbruksdirektøren har ingen merknader til at det ikke trenges delingssamtykke, etter jordloven, ved fradeling av gårdstunet, dersom eiendommens jordbruksarealer selges som tilleggsjord. Landbruksdirektøren mener også at det bør kunne være unødvendig med delingssamtykke for bygninger som ligger på areal som er ervervet som tilleggsjord. Dette fordi at når slike bygninger kan godkjennes fradelt, uten delingssamtykke, før salget av arealene som tilleggsjord, bør slike bygninger også kunne fradeles etter at arealene er solgt som tilleggsjord. I hvilken rekkefølge fradeling av slike bygninger skjer, bør ikke, etter landbruksdirektørens vurdering, være avgjørende for om delingssamtykke skal være nødvendig etter jordloven eller ikke.

En er enig i at delingssamtykke, etter jordloven, bør være unødvendig, dersom det er innrømmet omdisponeringssamtykke etter samme lovs § 9. Når areal er godkjent nyttet til annet enn jordbruksproduksjon med hjemmel i lovens § 9 bør eierforholdet til dette areal ikke nødvendigvis styres gjennom jordlovsbehandling. Unntak bør imidlertid gjelde for bygninger som ligger i tilknytning til eiendommens driftssenter, når dette også i praksis har funksjon som driftssenter.

Med hensyn til fradeling av bygninger som ligger i tilknytning til gårdens driftssenter mener landbruksdirektøren at det fortsatt vil være et viss behov for kontroll etter jordlovens bestemmelser. Dette for å hindre klart uheldige løsninger som kan ha betydning for driften på eiendommen. Det tilrås derfor at det gjøres unntak fra dette i "ny" jordlov. Dvs. at en slutter seg til departementets skisse til lovtekst i § 12, 5. ledd og at fylkeslandbruksstyret blir klageinstans.

Når det gjelder evt. fradeling av fiskeretter som hører til landbrukseiendommer er dette regulert i laks- og innlandsfiskeloven av 15.05.92. Det følger av denne lovs § 19 at slik fiskerett ikke kan skilles fra eiendommen for lengre tid enn 10 år ad gangen, med mindre fiskeretten følger bruksretten til eiendommen.

Fradeling av jaktretter er tilsvarende regulert i viltloven av 29.05.81. Av denne lovs § 28, 2.ledd følger at jaktretten ikke kan skilles fra eiendommen for lengre tid enn 10 år ad gangen, med mindre jaktretten følger bruksretten til eiendommen.

Nevnte bestemmelser i laks- og innlandsfiskeloven, samt viltloven gjør at det vurderes også som unødvendig med delingssamtykke etter jordloven, ved avhending av retter som ligger til fast eiendom eller parter som ligger i sameie. Dette fordi at avhending av slike rettigheter pr. i dag reguleres tilfredsstillende i laks- og innlandsfiskeloven, samt viltloven. Dvs. at slike rettigheter ikke kan skilles fra den eiendom de tilligger for lengre tid enn 10 år ad gangen. I tillegg har en "Lov um særlege råderettar over framand eigedom" som regulerer eieren sin rett til å hefte bruksretter på skog m.v. Denne loven sikrer, etter landbruksdirektørens vurdering, på tilfredsstillende måte at det ikke blir inngått avtaler som på uheldig måte er til skade for skogen/utmarka som en viktig ressurs for eier.

Til de endringer som foreslås i § 13, 14, 16 og 18 har ikke landbruksdirektøren noe å anføre og støtter den begrunnelse som gitt i foreliggende høringsnotat. De forslag til oppheving av ulike lover støtter en også da nevnte lover ikke synes å ha noen reell funksjon i dag.

FORSLAG TIL VEDTAK:

Fylkeslandbruksstyret viser til landbruksdirektørens vurderinger og slutter seg i hovedsak til disse. Fylkeslandbruksstyret tilrår således at jordlovens § 12 fortsatt skal gjelde ved fradeling av eiendommens utmarksarealer. Unntak gjelder for den situasjon at utmarka selges som tilleggsareal i rasjonaliseringsøyemed, eller det gjelder fradeling avenkelttomter ikke større enn 2 da alt. 5 da.

Fylkeslandbruksstyret tilrår også at fradeling av bygninger i eller i tilknytning til eiendommens driftssenter skal betinge delingssamtykke etter jordloven, jfr. departementets forslag til nytt femte ledd i § 12.

Fradeling av bygninger som ligger på areal som er ervervet som tilleggsjord bør kunne fradeles uten samtykke etter jordlovens § 12.

For øvrig har ikke fylkeslandbruksstyret noen merknader til høringsnotatet.

FORSLAG TIL VEDTAK
BLE ENSTEMMIG VEDTATT

ak

Kopi sendt til: 29.09.05

Fylkesmannen i Nord-Trøndelag
LANDBRUKSAVDELINGEN

Sign. Kommune:.....

Sign. Fylke:.....